

Sygn. akt I A Ca 117/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Borowska
Sędziowie	:	SA Małgorzata Dołęgowska (spr.) SA Beata Wojtasiak
Protokolant	:	I. Z.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Powiatu (...)**

przeciwko **Powiatowi (...)**

z udziałem interwenienta ubocznego **(...) Spółki z o.o. w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji **powoda**

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 25 listopada 2013 r. sygn. akt I C 60/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;**

III. **oddala wnioski interwenienta ubocznego o zwrot kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

UZASADNIENIE

Powiat (...) pozwał Powiat (...) o zapłatę kwoty 292 470 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu z tytułu odszkodowania za niewykonanie zobowiązania z umowy z dnia 29.01.2003 r. obligującej pozwanego do przejęcia i spłacenia zobowiązań Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. (art. 471 k.c.), względnie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa na koszt powoda.

Wyrokiem z dnia 25.11.2013 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami procesu. Rozstrzygnięcie to oparł o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

Dnia 30.10.2000 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VII Ng 212/00), którym nakazał pozwanemu SP ZOZ w W., aby zapłacił na rzecz Banku (...) S.A. w B. kwotę 381.326,57 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Ostatecznie postanowieniem z dnia 18.07.2008 r. orzeczeniu temu Sąd Okręgowy w Białymstoku nadał klauzulę wykonalności na rzecz kolejnego następcy prawnego wierzyciela z tytułu egzekucyjnego – (...) sp. z o.o. w K., zaś postanowieniem z dnia 10.08.2012 r. (I A Cz 755/12) Sąd Apelacyjny w Białymstoku nadał mu klauzulę wykonalności przeciwko Powiatowi (...), na którego przeszedł obowiązek dotychczasowego dłużnika – Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W..

1.01.2002 r. wszedł w życie podział dotychczasowego Powiatu (...) na dwa powiaty: (...) i (...). W związku z tą decyzją dokonano podziału aktywów dotychczasowego Powiatu (...) między nowoutworzone powiaty. W pisemnym porozumieniu z 29.01.2003 r. strony ujęły wykaz jednostek wraz z nieruchomościami i rzeczami ruchomymi które przejmie Powiat (...); dokonały też podziału środków pieniężnych (§ 2 uzgodnienia). Ustaliły, że z tytułu przejęcia przez Powiat (...) SP ZOZ w W. Powiat (...) przekaze Powiatowi (...) sumę 833.953 zł (§ 3 uzgodnienia) i została ona przekazana zgodnie z tym zapisem.

W § 4 uzgodnienia strony postanowiły, że za ich obopólną zgodą możliwe jest dokonanie kompensaty zobowiązań wynikających z § 2, 3 i 4 porozumienia. Nie sprecyzowano jednak jakie zobowiązania miałyby podlegać kompensacie.

31.03.2011 r. (...) sp. z o.o. w K., SP ZOZ w W. i Powiat (...) zawarły ugodę, na mocy której Powiat (...) przejął wynikający z wskazanego powyżej nakazu zapłaty dług SP ZOZ w W., który z kolei został z niego zwolniony. W dalszej części ugody (...) sp. z o.o. w K. zwolnił Powiat (...) z części przejętego długu, w zakresie kwoty 268.453,02 zł.

W oparciu o tytuł wykonawczy – wspomniany wyżej nakaz zapłaty zaopatrzony klauzulą wykonalności nadaną przeciwko Powiatowi (...) na podstawie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10.08.2012 r. I ACz 755/12, wierzyciel (...) sp. z o.o. w K. wszczął egzekucję wobec Powiatu (...), w efekcie której odzyskał kwotę będącą przedmiotem niniejszego procesu.

Sąd uznał powództwo za nieuzasadnione i je oddalił. Dokonując oceny prawnej porozumienia z 29.01.2003 r., w którego § 3 powód upatrywał podstawy swego roszczenia, stanął na stanowisku, że sprowadza się ono jedynie do podziału aktywów dotychczasowego Powiatu (...). Wskazuje konkretne instytucje (szkoły, muzeum, Specjalny Ośrodek (...), Dom Pomocy Społecznej, SP ZOZ), nieruchomości (z numerami działek, powierzchni, numerami ksiąg wieczystych) oraz środki finansowe (ze wskazaniem kwot, terminów płatności), które w ramach tego podziału przypadły Powiatowi (...). Z żadnego jego punktu nie wynika natomiast, by doszło do zawarcia umowy przejęcia przez pozwanego jakichkolwiek zobowiązań powoda. Jedynie w § 5 porozumienia przewidziano możliwość dokonywania wzajemnych kompensat zobowiązań wynikających z § 2, 3 i 4 porozumienia ale bez jakiegokolwiek sprecyzowania o jakie zobowiązania, w jakiej kwocie i czego dotyczące, chodzi.

Treść porozumienia Sąd uznał za jasną i, w jego ocenie, nie było żadnych wątpliwości co do tego, że strony zawierając je nie miały zamiaru dokonać podziału także zobowiązań. Dlatego też, Sąd orzekając w tym postępowaniu oparł się wyłącznie na zebranych w sprawie dokumentach, pomijając dowody z osobowych źródeł dowodowych. Analiza porozumienia doprowadziła Sąd do przekonania, że stanowisko powoda, iż przedmiotowe porozumienie ma charakter zbliżony do przejęcia długu jest błędne. Podmioty będące jego stronami nie były bowiem wówczas ani wierzycielem ani dłużnikiem. Dłużnikiem był jedynie SP ZOZ w W., który z kolei nie był stroną porozumienia.

Sąd zauważył, że niewątpliwie strony prowadziły negocjacje których przedmiotem były także zobowiązania, w tym zobowiązania SP ZOZ, o czym świadczy np. pismo powoda z k. 15, czy propozycja porozumienia w zakresie podziału

zobowiązań z k. 16-17. Tym niemniej, nie odzwierciedliły ich końcowego efektu w porozumieniu z dnia 29.01.2003 r. Oznacza to, że strony na datę podpisywania porozumienia nie osiągnęły konsensusu w przedmiocie zobowiązań.

Sąd podzielił natomiast stanowisko pozwanego, że prawną podstawą porozumienia z 29.01.2003 r. był art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5.06.1998 r. o samorządzie powiatowym, zgodnie z którym nabycie mienia przez powiat następuje: przez przekazanie w związku z utworzeniem lub zmianą granic powiatu w trybie art. 3; przekazanie mienia następuje w drodze porozumienia zainteresowanych powiatów, a w razie braku porozumienia – decyzją Prezesa Rady Ministrów, podjętą na wniosek właściwego ministra do spraw administracji publicznej. Na marginesie Sąd zauważył, że powód w piśmie z dnia 10.12.2002 r., właśnie na tej podstawie, wzywał pozwanego do zawarcia porozumienia.

Przedmiotem porozumienia, o którym mowa w ustawie, jest mienie, a więc aktywa, a nie zobowiązania. Stąd też także w porozumieniu zawartym przez strony 29.01.2003 r. nie ma mowy o zobowiązaniach a jedynie o przejęciu mienia. A zatem, fakt, że to Powiat (...) dokonał spłaty zadłużenia SP ZOZ, w czym powód nie uczestniczył świadczy o tym, że strony osiągnęły w tej materii porozumienie, ale nie zostało ono ujęte w porozumieniu z 29.01.2003 r.

Oceniając charakter prawny ugody z 31.03.2011 r., Sąd zakwalifikował ją jako umowę o przejęcie długu, określoną w art. 519 k.c. Podkreślił jednak, że z uwagi na specyfikę długu (związanego z podmiotem który podlega podziałowi między nowoutworzone powiaty) w grę wchodzi też szczególna regulacja zawarta w obowiązującej, w dniu faktycznej likwidacji SP ZOZ (31.10.2011 r.), ustawie z 15.04.2011r. o działalności leczniczej. Artykuł 61 tej ustawy stanowi, że zobowiązania i należności samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej po jego likwidacji stają się zobowiązaniami i należnościami Skarbu Państwa albo uczelni medycznej, albo właściwej jednostki samorządu terytorialnego. Przepis zdania pierwszego stosuje się odpowiednio do mienia. Z kolei pozostający w związku z tym przepisem art. 68 stanowi, że w przypadku jednostek samorządu terytorialnego, które faktycznie wykonywały uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, odpowiedzialność za jego zobowiązania ponoszą te jednostki w częściach ułamkowych odpowiadających wysokości zobowiązań powstałych w okresach, w których wykonywały one uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego.

Poza sporem było, że w okresie kiedy powstało zobowiązanie z nakazu zapłaty organem założycielskim SPZOZ w W. był Powiat (...). On zatem ponosi odpowiedzialność za zobowiązania tej jednostki służby zdrowia.

Reasumując powyższe, Sąd stwierdził, że umowa o przejęcie długu z 31.03.2011 r., w kontekście treści art. 68 ustawy o działalności leczniczej nie wywiera żadnego skutku wobec powoda. Innymi słowy, umowa ta nie jest źródłem odpowiedzialności powoda za zobowiązania SP ZOZ. Odpowiedzialność ta wynika natomiast z samej ustawy o działalności leczniczej.

Oceniając roszczenie powoda w świetle wskazanej przez niego podstawy prawnej – art. 471 k.c., Sąd stwierdził, że nie zostały spełnione podstawowe przesłanki warunkujące odpowiedzialność odszkodowawczą za niewykonanie bądź nieprawidłowe wykonanie umowy. Przede wszystkim, jak wyżej wykazano, strony nie zawarły umowy (a nie jest nią porozumienie z 29.01.2003 r.), na podstawie której pozwany zobowiązany był do spłaty zadłużenia SP ZOZ. Brak samej tej przesłanki eliminuje odpowiedzialność z art. 471 k.c.

Zdaniem Sądu, podstawą żądania powoda nie mógł być także przepis art. 405 k.c. Pozwany nie uzyskał bowiem korzyści majątkowej kosztem powoda. Odpowiedzialność powoda, a tym samym wyegzekwowana od niego suma przez wierzyciela – (...) sp. z .o w K. oparta była na samoistnej podstawie prawnej (ustawie o działalności leczniczej). Na odpowiedzialność tę pozwany nie miał żadnego wpływu. Zapis § 4 ust. 2 ugody z 31.03.2011 r. dla odpowiedzialności powoda nie miał zaś żadnego znaczenia.

Z powyższych względów Sąd oddalił powództwo i na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu.

Powód wniósł apelację od wydanego w sprawie wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 65 k.c. poprzez ustalenie treści stosunku prawnego łączącego strony, a wynikającego z paragrafu 3 porozumienia z dnia 29.01.2003 r., wyłącznie w oparciu o dosłowne brzmienie tego dokumentu, z jednoczesnym pominięciem zgodnego zamiaru stron i celu umowy, ujawnionych w trakcie procesu przez osobowe źródła dowodowe, a konsekwencji błędne uznanie, iż nie istniał stosunek obligacyjny pomiędzy stronami, na podstawie którego pozwany byłby zobowiązany do spłaty zobowiązań po SPZOZ w W.,

- 471 k.c. poprzez uznanie, że przepis ten nie znajdzie zastosowania w niniejszej sprawie wobec braku stosunku prawnego na podstawie, którego pozwany byłby zobowiązany do spłaty zobowiązań po SPZOZ w W., w sytuacji gdy strona powodowa w procesie za pomocą osobowych źródeł dowodowych wykazała, iż celem i zamiarem stron porozumienia z dnia 29.01.2003 r., było m.in. przejęcie przez Powiat (...) zobowiązań SPZOZ w W.,

- art. 405 k.c. poprzez uznanie, iż pozwany nie jest bezpodstawnie wzbogacony, w sytuacji gdy skoro Sąd uznał, że w § 3 porozumienia z dnia 29.01.2003 r. strony nie postanowiły o przejęciu przez Powiat (...) zobowiązań po SPZOZ w W., to w świetle prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji argumentacji, powinien również uznać wpłaconą przez Powiat (...) na konto Powiatu (...) kwotę 833.953 zł, za świadczenie nienależne;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania stron, w sytuacji gdy nie wszystkie okoliczności istotne dla spraw zostały wystarczająco wyjaśnione,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na: pominięciu zeznań świadków, pomimo, iż były kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem wynikało z nich, iż celem i zamiarem stron zawierających porozumienie z dnia 29.01.2003 r. było przejęcie przez Powiat (...) wraz z przejmowaną jednostką SPZOZ w W. w likwidacji odpowiedzialności za wszystkie jego zobowiązania.

- sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęcie jedynie literalnego brzmienia § 3 porozumienia z 29.01.2003 r., pomijając tym samym dokumenty i okoliczności poprzedzające zawarcie porozumienia (protokoły z negocjacji, pismo Starosty (...) z 10.12.2012 r. zawierające propozycję podziału zobowiązań) a także dokumenty i okoliczności powstałe już po zawarciu porozumienia (np. porozumienia z 12.06.2003 r., w którym strony, odwołując się do porozumienia z 29.01.2003 r. potwierdziły, że umówiona do spłaty przez Powiat (...) kwota 833.953,00 zł ma być spłatą długu SPZOZ w W.), a które świadczą, iż literalne brzmienie powoływanego przepisu porozumienia nie realizuje zgodnego zamiaru stron i celu umowy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron zgodnie z wnioskiem zawartym w pozwie, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie była uzasadniona.

Sąd Apelacyjny, który ponownie rozpoznał sprawę w granicach wniesionego środka zaskarżenia, nie dopatrzył się żadnych uchybień w procedowaniu Sądu Okręgowego, zajmując tym samym stanowisko, że nie miały miejsca naruszenia wskazane w zarzutach o charakterze procesowym. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił także dokonaną na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych ocenę prawną roszczeń powoda, przyjmując w konsekwencji, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się wymienionych w apelacji uchybień materialnoprawnych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnoprawnych, a tu do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., należy wskazać, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej i zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oceny

samego dowodu z dokumentu porozumienia z dnia 29.01.2003 r., jak i oceny tego dowodu w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, którą Sąd Apelacyjny zaakceptował. W tym miejscu wypada wyjaśnić, że zgodnie z jednolicie przyjmowaną wykładnią tego przepisu, nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia zawartej w nim normy prawnej przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd zasad swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd materiał dowodowy wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów) - tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do przypisania Sądowi tego uchybienia. Porozumienie z 29.01.2003 r. już na wstępie stanowi, że zostało zawarte w związku z toczącym się postępowaniem administracyjnym „w zakresie podziału mienia” i zgodnie z wolą obu stron, oparte na zasadzie art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie powiatowym, co potwierdza treść pisma powoda z 10.12.2002 r. (k. 15), wzywającego pozwanego do zawarcia przedmiotowego porozumienia, czego w toku postępowania żadna ze stron nie kwestionowała. Mimo zatem, że negocjacje stron, bezspornie, dotyczyły także długów wygenerowanych przez samorządowe jednostki podlegające podziałowi pomiędzy dwa nowopowstałe powiaty, to przedmiotowe porozumienie do kwestii tej się nie odnosi. Zarówno w samym porozumieniu, jak i w treści wskazanego pisma strony konsekwentnie używały pojęcia „mienie”, które, zgodnie z art. 44 k.c. obejmuje własność i inne prawa majątkowe, nie obejmując jednocześnie żadnych obciążeń i zobowiązań powstałych w związku z działalnością tych jednostek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.12.2009 r., II CSK 215/09, LEX nr 551060). W porozumieniu tym, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, strony podzieliły pomiędzy siebie jednostki samorządowe wraz z nieruchomościami i ruchomościami (§ 1 ust. 1), nieruchomości (§ 1 ust. 2) oraz środki pieniężne (§ 2). W § 3 powód zobowiązał się przekazać pozwanemu 833.953,00 zł z tytułu przejęcia przez Powiat (...) jednostki SP ZOZ w W. w likwidacji, nie określając jednak celu, na jaki pieniądze te miały zostać przekazane, np. na spłatę długów jednostki. W § 4 uznały wzajemne zobowiązania wynikające w orzeczeń sądowych. Z kolei w § 5 postanowiły, że za obopólną zgodą mogą dokonywać kompensat wzajemnych należności wynikających § 2, 3 i 4, co w istocie sprowadzało się do tego, że powód mógł potrącić z wierzytelności pozwanego wskazanych w § 2, 3 i 4 ust. 2 swoją wierzytelność wobec pozwanego określoną w § 4 ust. 1 porozumienia, a wynikającą z orzeczenia Sądu Okręgowego w Olsztynie wydanego w sprawie I Nc 203/02.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak jest podstaw do innej interpretacji omawianego dowodu również w oparciu o argumenty powoływane przez skarżącego. Skoro bowiem, co było bezsporne, strony bardzo długo i żmudnie negocjowały treść porozumienia przede wszystkim ze względu na brak woli po stronie pozwanego przejęcia SP ZOZ w W. w likwidacji, to właśnie logicznym i zgodnym z doświadczeniem życiowym jest postawiony przez Sąd Okręgowy wniosek, że gdyby ich zgodną wolą było przejęcie przez pozwanego odpowiedzialności za długi tej jednostki, to zostałaby ona odzwierciedlona w jego treści, jak choćby wyszczególnione w § 4 wzajemne roszczenia z orzeczeń sądowych. W tej zaś sytuacji, woli tej nie można domniemywać, ani wyinterpretować, skoro treść dokumentu jest jasna i nie budzi żadnych wątpliwości. Zasada jest bowiem, że sytuacje jasne nie wymagają interpretacji – clara non sunt interpretanda. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że sens oświadczeń woli ujawnionych w postaci pisemnej, czyli wyrażonych w dokumencie, ustala się, przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst dokumentu (por. uchw. SN z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 168; wyr. SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1603/00, Lex nr 75350; wyr. SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 431/04, Lex nr 145198; wyr. SN z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CSK 558/08, Lex nr 512966). Zawarte w art. 65 k.c. zasady tłumaczenia oświadczeń woli wymagają uwzględnienia całego złożonego oświadczenia woli, a nie tylko wybranego dowolnie fragmentu (por. wyr. SN z dnia 26 sierpnia 1994 r., I CKN 100/94, Lex nr 293258; wyr. SN z dnia 29 stycznia 2002 r., V CKN 679/00, Lex nr 54342; wyr. SN z dnia 23 września 2004 r., III CK 400/03, Lex nr 174201; wyr. SN z dnia 21 sierpnia 2008 r., IV CSK 159/08, Lex nr 466005; wyr. SN z dnia 5 marca 2010 r., IV CSK 382/09, Lex nr 852584; wyr. SN z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 348/10, Lex nr 936479). Podstawową rolę w procesie wykładni takich oświadczeń woli

odgrywają językowe reguły znaczeniowe. Tekst dokumentu interpretowany według tych reguł stanowi podstawę do przypisania mu sensu zgodnego z zasadami składniowymi i znaczeniowymi języka, w którym został sporządzony (por. wyr. SN z dnia 22 marca 2006 r., III CSK 30/06, Lex nr 196599). Jeżeli obie strony należą do tej samej wspólnoty komunikacyjnej (językowej), należy założyć znajomość tych reguł przez strony i prawidłowe posługiwanie się nimi. Natomiast jeżeli tylko jedna strona należy do danej grupy językowej posługującej się określoną odmianą języka (podsystemem językowym), wówczas dyrektywy znaczeniowe tej odmiany nie powinny być brane pod uwagę, chyba że w konkretnych okolicznościach druga strona powinna była je uwzględnić. Odnosi się to zwłaszcza do profesjonalistów, którzy w zasadzie powinni tak rozumieć tekst umowy, jak wskazują na to reguły składniowe oraz normy znaczeniowe danego języka (por. wyr. SN z dnia 18 czerwca 2004 r., II CK 358/03, Lex nr 176094). A zatem, jak trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, późniejsze dojście przez strony do porozumienia w zakresie regulacji przez pozwanego długu SP ZOZ w W. i dokonanie przez niego tej spłaty bez udziału powoda nie wynikało z zobowiązania przyjętego na siebie przez pozwanego w przedmiotowym porozumieniu, gdyż to porozumienie takiego zobowiązania na pozwanego nie nakładało.

Analogiczną ocenę porozumienia z dnia 29.01.2003 r. przyjął Sąd Apelacyjny w Białymstoku w powołanym powyżej postanowieniu z dnia 10.08.2012 r., I ACz 755/12.

Jednak, nawet gdyby przyjąć, do czego zmierza skarżący, że zgodną wolą stron w rozumieniu art. 65 k.c., było wzajemne rozliczenie się w zakresie długów obciążających przejmowany przez powiat (...) od Powiatu (...) SP ZOZ w likwidacji, to porozumienie to i tak nie mogłoby być podstawą roszczeń powoda względem pozwanego, ponieważ nie miało charakteru przejęcia długu, o czym stanowi art. 519 k.c. Jak bowiem trafnie ustalił Sąd Okręgowy, żadna ze stron tego porozumienia nie była dłużnikiem ani wierzycielem. Dłużnikiem był bowiem SP ZOZ w likwidacji, posiadający osobowość prawną, który, zgodnie z art. 519 § 2 pkt 1 i 2 k.c., powinien, odpowiednio, albo wyrazić zgodę na umowę o przejęcie długu zawartą pomiędzy wierzycielem (w tym przypadku (...) Sp. z o.o.), a Powiatem (...), albo zawrzeć umowę o przejęcie długu z Powiatem (...) za zgodą wierzyciela (w tym przypadku (...) Sp. z o.o.). W niniejszej sprawie SP ZOZ w likwidacji w W. w ogóle nie uczestniczył w podpisaniu przedmiotowego porozumienia, podobnie jak wierzyciel (...) Sp. z o.o. Porozumienie z 29.01.2003 r. nie może być zatem zakwalifikowane, bez względu na wolę stron wywodzoną przez powoda z treści zeznań świadków E. G., J. L., czy K. P., czy treści wymienianych przez strony dokumentów w trakcie prowadzonych przez nie negocjacji, jako przejęcie długu, stąd jego § 3 nie może stanowić podstawy ujętego w pozwie roszczenia.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. był zatem nieuzasadniony. Irrelevantny dla rozstrzygnięcia sprawy był także zarzut naruszenia art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c., ponieważ jak wynika z powyższego, istotne w sprawie fakty zostały wyjaśnione, stąd dowód z przesłuchania stron słusznie Sąd uznał za zbędny. W konsekwencji powyższych rozważań, za nietrafny Sąd Apelacyjny uznał także zarzut naruszenia art. 65 k.c.

Równoległe należy wskazać, co wynika z akt powołanej wyżej sprawy Sądu Apelacyjnego w Białymstoku I ACz 755/12, że rozpoczęta uchwałą Rady Powiatu (...) Nr (...) z dnia 28.11.2000 r. likwidacja SP ZOZ w W. w celu połączenia zakładów w W. i G., zakończyła się w dniu 31.10.2011 r., w oparciu o uchwałę Rady Powiatu (...) Nr (...) z dnia 25.07.2011 r., który na mocy uchwały Nr (...) z dnia 31.03.2003 r. przejął od Powiatu (...) funkcję organu założycielskiego w stosunku do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. w likwidacji.

Skoro zakończenie postępowania likwidacyjnego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. nastąpiło w dacie obowiązywania ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2011 roku, Nr 112, poz. 654 ze zm.) to na gruncie przepisów tej ustawy należy rozważać odpowiedzialność za zobowiązania Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. po jego likwidacji.

Zgodnie z art. 61 powołanej ustawy po likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jego zobowiązania przechodzą na Skarb Państwa albo uczelnię medyczną albo właściwą jednostkę samorządu terytorialnego, tzn. podmiot tworzący dla zlikwidowanego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W bezpośrednim związku z art. 61 ustawy o działalności leczniczej pozostaje art. 68 tej ustawy, z którego wynika, że

w przypadku jednostek samorządu terytorialnego, które faktycznie wykonywały uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, odpowiedzialność za jego zobowiązania ponoszą te jednostki w częściach ułamkowych odpowiadających wysokości zobowiązań powstałych w okresach, w których wykonywały one uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego (ust. 1).

Jeżeli zatem w trakcie funkcjonowania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej zmieniała się jednostka samorządu terytorialnego będąca jego podmiotem tworzącym (poprzednio założycielskim), to odpowiedzialność za zobowiązania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej spada na wszystkie podmioty tworzące. Odpowiedzialność ta dzielona jest w częściach ułamkowych odpowiadających wysokości zobowiązań powstałych w okresach, w których podmioty te wykonywały uprawnienia i obowiązki podmiotu, który utworzył zakład. Tak więc każda z tych jednostek samorządu terytorialnego potencjalnie odpowiada za zobowiązania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej po jego likwidacji - zobowiązania, które powstały wówczas, gdy była jego podmiotem tworzącym.

Podmiotem, który utworzył Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W. jest Powiat (...) (k. 7-9 akt I ACa 755/12). Powiat (...), który powstał w dniu 1.01.2002 r., przejął od Powiatu (...) funkcje organu założycielskiego w stosunku do SP ZOZ w W. w likwidacji dopiero na podstawie uchwały Nr (...) Rady Powiatu (...) z 31.03.2003 r. (k. 11 akt I ACa 755/12).

Wobec tego, że zobowiązania SP ZOZ w W. wynikające z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w dniu 30 października 2000 roku w sprawie VII Ng 212/00 powstały w okresie, w którym Powiat (...) wykonywał uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego tę jednostkę, to odpowiedzialność za jej zobowiązania obciąża Powiat (...).

Ostatecznie należy też wskazać, że w dniu 29.01.2003 r. nie obowiązywały regulacje tożsame w treści z wprowadzonym ustawą z dnia 14.07.2006 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2006 r., nr 143, poz. 1032) art. 43j ust. 3 ustawy z dnia 30.08.1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. 2007 r., Nr 14, poz. 89 ze zm.), a tym bardziej art. 68 ust. 3 ustawy z 15.04.2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2011 r., Nr 112, poz. 654 ze zm.), w których ustawodawca przewidział, iż jednostki samorządu terytorialnego, które faktycznie wykonywały uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, mogą w inny sposób, niż wskazany w ust. 1, określić odpowiedzialność za zobowiązania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w stosunku do którego wykonywały uprawnienia i obowiązki podmiotu tworzącego. Powiaty będące stronami niniejszego procesu, nie miały więc innej, niż art. 519 k.c. podstawy do uregulowania między sobą kwestii odpowiedzialności za długi SP ZOZ w W.. Skoro podpisane przez nie porozumienie przewidzianych w art. 519 § 2 k.c. warunków nie spełniało, to nie mogło stanowić podstawy odpowiedzialności pozwanego za długi tej jednostki.

Reasumując, należy wskazać, że z opisanych powyżej względów, wyłączenia odpowiedzialności Powiatu (...) za zobowiązania SP ZOZ w W. wynikające z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w dniu 30.10.2000 roku w sprawie VII Ng 212/00 nie sposób upatrywać w porozumieniu Powiatu (...) i Powiatu (...) z dnia 29.01.2003 r. W konsekwencji za nieuzasadniony Sąd Apelacyjny uznał zarzut naruszenia art. 471 k.c., jako szukający oparcia w umowie, której strony nie zawarły. Nietrafnym był także zarzut naruszenia art. 405 k.c. skoro powód nie próbował nawet przedstawić przesłanek uzasadniających zastosowanie tego przepisu. Na marginesie należy zauważyć, że pozwany ostatecznie spożytkował przekazaną mu przez powoda kwotę 833.593 zł na spłatę pozostałych zobowiązań SP ZOZ w likwidacji w W..

Uznając apelację za nieuzasadnioną, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu na mocy art. 385 k.c. O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, przy uwzględnieniu § 6 pkt 7 i § 12 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163, poz. 1349). Wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego został oddalony na mocy art. 107 k.p.c., z uwagi

na fakt, że zajęte przez niego stanowisko w postępowaniu apelacyjnym nie miało wpływu na wydane w sprawie rozstrzygnięcie, nie przyczyniło się do rozwikłania sprawy.